

JOB

MIKU DURIMMADH

**TREGIMI NGA CARINE MACKENZIE
ILUSTRIMET NGA FRED APPS**

© Carine Mackenzie, 2014

Published by Christian Focus Publications, Geanies House,
Fearn, Tain, Ross-shire, IV20 1TW, Scotland, U.K.

www.christianfocus.com

Përkthyer në gjuhën shqipe nga ZGG-ALBANIA, 2019

Përkthyer nga: Migena Ramaj Adamou

Redaktuar nga: Mirela Zefi

Koordinatorë: Willemien van Schothorst

Jobi jetonte në vendin e Uzit. Ai ishte njeri i mirë, një burrë që e donte Perëndinë dhe i druhej Atij.

Ai dhe e shoqja kishin një familje të madhe me shtatë djem dhe tri vajza.

Jobi ishte njeri i pasur; kishte 7 000 dele, 3 000 deve, 500 pendë qe, 500 gomerë dhe një shtëpi të madhe me shumë shërbëtorë.

Bijtë e Jobit kishin shtëpitë e tyre dhe shpesh takoheshin për të darkuar të gjithë së bashku. Jobi kishte vazhdimisht merak për të bijtë dhe e kishte zakon t'i ofronte Zotit sakrifica për ta, duke u lutur që Perëndia t'i falte për mëkatet e tyre.

Perëndia ishte i kënaqur me mënyrën se si Jobi e nderonte Atë dhe si i largohej së keqes. Edhe Satani, i ligu, e vuri re se si jetonte Jobi. "Ai është i mirë vetëm sepse jeton në pasuri dhe ka një jetë të lehtë", i tha ai Perëndisë. "Provo t'ia heqësh këto gjëra dhe me siguri do të të mallkojë."

Një ditë, një lajmëtar erdhi me nxitim tek Jobi. Ai sillte një lajm të tmerrshëm. "Qe të po lëronin në ara, dhe gomerët po kullotnin aty pranë, kur plaçkitësit erdhën dhe i rrëmbyen. Vetëm unë ia dola të arratisem."

Pa kaluar shumë kohë, ia behu një lajmëtar tjetër. "Ra zjarr nga qielli dhe i përpiu të gjitha delet. Jam i vetmi bari që arrita të shpëtoj."

Pa mbaruar ky lajm, befas një tjetër person hyri brenda. "Plaçkitësit rrëmbyen gjithë devetë dhe vranë shërbëtorët tuaj. Jam i vetmi që ia dola të shpëtoj."

Çfarë lajmesh të këqija për Jobin!

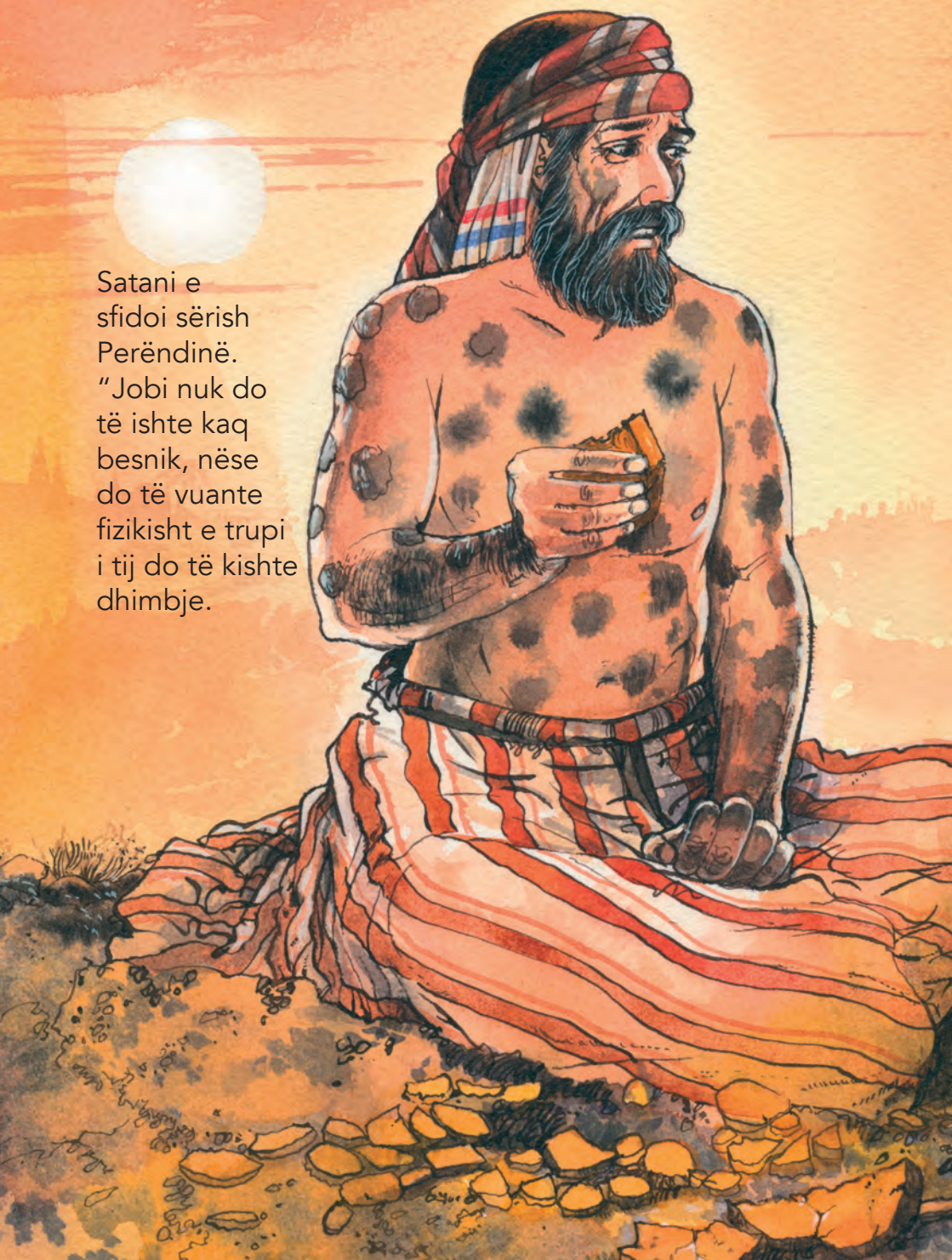
Por ky ishte vetëm fillimi. Një lajm edhe më i frikshëm erdhi. "Bijtë e tu ishin në shtëpinë e djalit të madh. Një erë e tërbuar u ngrit nga shkretëtira dhe e goditi shtëpinë ku ishin. Ajo u shemb dhe i zuri të gjithë brenda. Asnjëri prej tyre nuk jeton më."

Një pikëllim i thellë e kaploi Jobin kur e dëgjoji këtë lajm, por nuk e fajësoi Perëndinë. Ai u ul dhe e adhuroi Atë.

"Pa asgjë erdha në këtë botë e pa asgjë do të shkoj", tha ai. "Perëndia m'i dha të gjitha ato që kisha. Ishin të Tijat. Bekuar qoftë emri i Zotit."

Satani e
sfidoi sërish
Perëndinë.
"Jobi nuk do
të ishte kaq
besnik, nëse
do të vunte
fizikisht e trupi
i tij do të kishte
dhimbje.

Me siguri t atëherë do të të mallkonte.”

Atëherë Perëndia e lejoi Satanin që të prekte shëndetin e Jobit, por në asnjë mënyrë nuk mund ta merrte jetën e tij.

Trupi i Jobit u godit nga një ulcerë nga koka gjer te majat e këmbëve. Ai kishte dhimbje të forta. Dalëngadalë, shkoi dhe u ul në hi, duke kruar plagët me një copë balte.

Gruaja e Jobit nuk po e ndihmonte aspak atë. Ajo e nxiti Jobin ta mallkonte Perëndinë e të vdiste. Por Jobi refuzoi.

“Mos e thuaj një marrëzi të tillë”, tha ai. “Ne i pranojmë gjërat e mira nga Perëndia, a nuk duhet t’i pranojmë edhe vështirësitë?”

Jobi u përgjigj ndaj kësaj situatë të vështirë me hir dhe durim.

Tre miqtë e Jobit, Elifazi, Bildadi dhe Zofari erdhën që ta ngushëllonin për fatkeqësinë e tij. Ata qanë, grisën rrobat e tyre në shenjë trishtimi dhe hodhën hi mbi kokë për të shprehur dhimbjen. Për shtatë ditë dhe shtatë net asnjëri nuk tha asnjë fjalë.

Pastaj, një nga një, i ofruan këshilla të mira, sipas mendimit të tyre. "Njeriu ka lindur që të vuajë", tha Elifazi. "Ti meriton edhe më keq", tha Zofari.

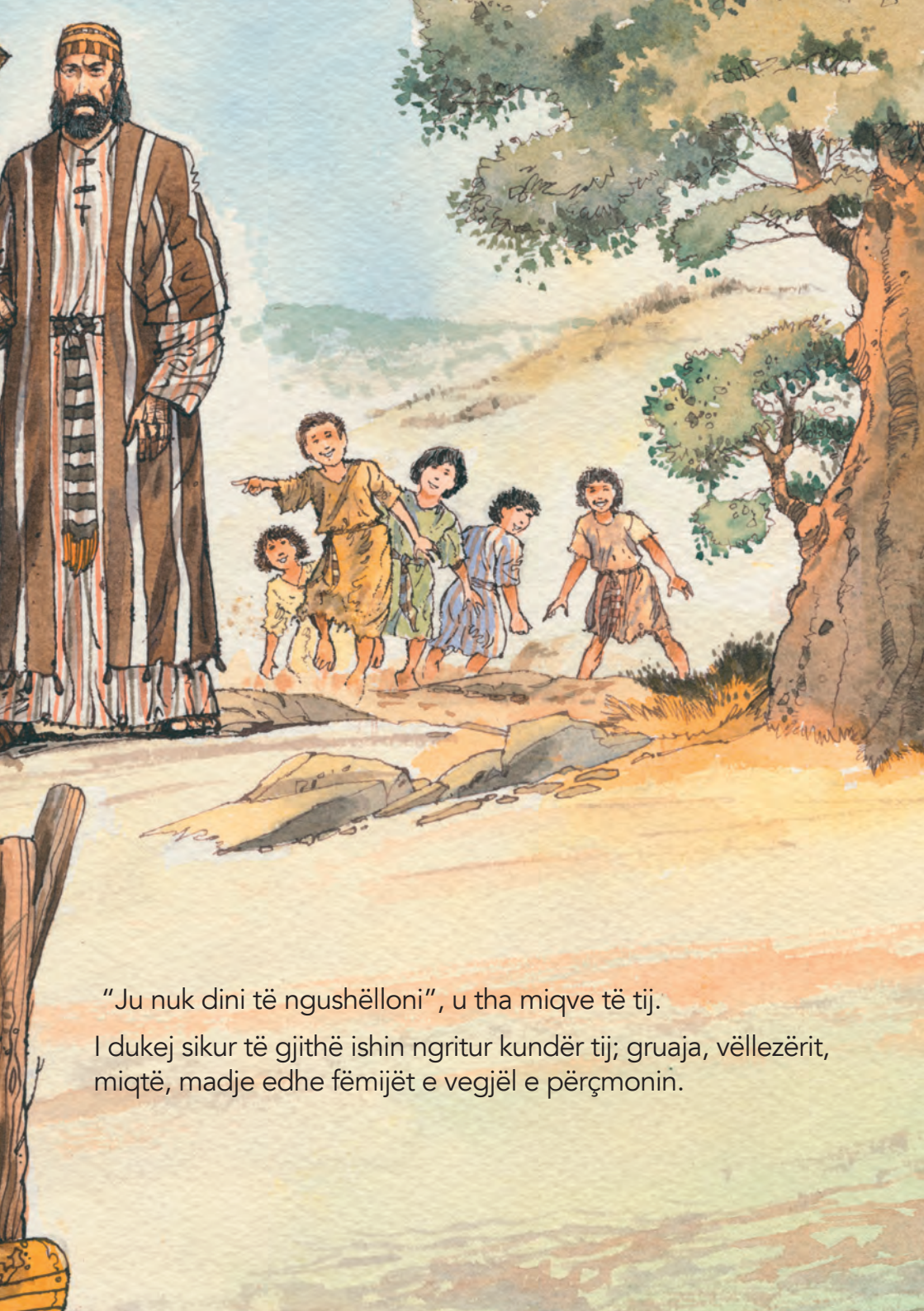
“Perëndia e ndëshkon njeriun e lig”, shtoi Bildadi.

Këta burra ishin njerëz të mirë, njerëz fetarë dhe mbajtën fjalime të mrekullueshme në përpjekje për ta ngushëlluar Jobin, por në fakt veç sa e përkeqësuan situatën.

Jobi ishte i trishtuar pa masë për çdo gjë që kishte ndodhur, por reagoi me hir dhe urtësi ndaj fjalimeve të miqve të tij. "Pavarësisht asaj që ndodh, unë do t'i besoj Perëndisë", deklaroi Jobi.

"Ju nuk dini të ngushëlloni", u tha miqve të tij.

I dukej sikur të gjithë ishin ngritur kundër tij; grua, vëllezërit, miqtë, madje edhe fëmijët e vegjël e përçmonin.

Por në mes të kësaj vuajtjeje, Jobi i besoi Perëndisë. "E di që Shpengimtari im jeton", tha ai, "dhe që në fund do të ngrihet mbi tokë."

Me besim, ai po ngrinte sytë drejt Shpëtimtarit, Zotit Jezus Krisht. Ai besonte në ringjalljen e Jezusit, Birit të Perëndisë, si dhe në ringjalljen e popullit të Perëndisë. Ai kishte shpresën e lavdishme që një ditë trupi i tij i përsosur do ta shikonte Vetë Perëndinë.

"Perëndia e di mirë atë që po më ndodh. Në fund të kësaj prove Ai do të më shpallë të pastër si ari."

Pastaj foli një djalosh i ri me emrin Elihu. Ai ishte nxehur me tre miqtë e Jobit që nuk kishin gjetur përgjigje për këtë situatë. "Kam pritur me durim deri tani që të flas", tha ai, "sepse jam më i ri." Kjo ishte shenjë përulësie, por Elihu s'kishte lidhje me përulësinë.

Ai që i zemëruar edhe me Jobin dhe vazhdoi të shprehte gjerë e gjatë opinionin e tij në lidhje me situatën e Jobit, si dhe atë që mendonte për Perëndinë, drejtësinë e fuqinë e Tij. Ai nuk dinte ta lehtësonte dhembjen e Jobit të shkretëtë, përkundrazi e akuzonte si një njeri i lig. Elihu ishte i bindur që kishte të drejtë dhe dinte gjithçka. Një njeri që nuk e njihte përulësinë.

Jobi e kuptoi tablonë e plotë të vuajtjeve të tij, vetëm kur Perëndia foli nga mesi i furtunës. Vëmendja u drejtua tek fuqia e madhe e Perëndisë mbi gjithë universin. Perëndia e krijoi universin që në fillim dhe e drejton atë çdo ditë. Agimi i ditës, pikat e shiut, bubullimat, vetëtimat dhe të gjitha kafshët janë nën udhëheqjen e Perëndisë.

Jobi ishte pa fjalë. "Jam i padenjë. Nuk mund të them asgjë. E vë dorën mbi gojën time."

Jobi e kuptoi që Perëndia bën çdo gjë me mençuri. Në atë moment e kuptoi që gjithë vuajtjet e tij ishin në planin dhe qëllimin e Perëndisë.

Ai rrëfeu që ishte nxituar, kishte thënë gjëra që nuk duhej dhe kishte pasur mendime jo të mençura.

Ai kishte dëgjuar për Perëndinë, por tani e njhte Atë.

Jobi u pendua për mëkatin e tij.

Perëndia e udhëzoi Elifazin, Zofarin dhe Bildadin që të merrnin shtatë dema dhe shtatë desh dhe t'i ofronin si sakrificë para Perëndisë. "Shërbëtori im Jobi do të lutet për ju", tha Perëndia. "Unë do ta pranoj lutjen e tij, që të mos ju trajtoj sipas marrëzisë suaj. Keni mëkatuar me mënyrën se si i keni folur shërbëtorit tim Job."

Jobi u shpengua nga telashet e tij kur u lut për miqtë e tij. Zoti e dëgjoi lutjen e tij.

Perëndia zëvendësoi çdo gjë që ai kishte humbur. Në fakt, i dha dy herë më shumë se ç'kishte pasur më parë.

Të gjithë vëllezërit dhe motrat e Jobit erdhën për të darkuar në shtëpinë e tij; erdhën t'i shprehnin keqardhjen për atë që i kishte ndodhur dhe për t'i dhënë zemër. Ata i sollën para dhe secili prej tyre i dha nga një unazë ari.

Zoti solli mbi Jobin bekime të mëdha; dyfishin e deleve, të deveve, të qeve dhe gomareve që kishte më parë.

Ai pati gjithashtu shtatë bij dhe tri bija të tjera. Bijat e tij Jemimah, Ketsiah dhe Keren-Hapuk, ishin gratë më të bukura në vend.

Jobi jetoi edhe njëqind e dyzet vjet pas këtyre ndodhive. Ai u kënaq me bijtë e tij, nipërit dhe mbesat, madje edhe me stërnipat dhe stërmbesat e tij. Zoti e bekoji me mbushulli.

Jobi pati besim te Perëndia dhe priti me durim që Ai ta nxirrte nga kjo situatë e vështirë. Ai humbi familjen, pronën dhe pasurinë e tij, por nuk u ankua dhe as nuk e fajësoi Perëndinë. Besimi që ai kishte tek Zoti ishte ajo që e dallonte nga të gjithë.

Kur ne besojmë te Zoti Jezus Krisht si Miku dhe Shpenguesi ynë, ky besim do të sjellë ndryshimin më të madh në jetën tonë dhe në mënyrën se si jetojmë.

Një nga rezultatet e këtij besimi është durimi për të parë përtej problemeve dhe për të kuptuar që hiri i Perëndisë siguron gjithçka për të cilën kemi nevojë përditë.

Dhurata më e mirë që na jep Perëndia është falja e mëkateve përmes Jezus Krishtit, i Cili dha jetën e Tij që ata që besojnë tek Ai, të kenë jetë të përjetshme.

Vdekja e Krishtit nuk ishte fundi. Ishte pjesë e planit të Perëndisë për t'i shpëtuar mëkatarët. Ringjallja e Krishtit ishte një tjetër pjesë e planit të Tij. Një plan që do të thotë se të gjithë ata që tërhiqen të besojnë tek Krishti, do të ringjallen gjithashtu për jetën e përjetshme një ditë.

Jobi besonte që Perëndia i tij do ta shpëtonte dhe shpengonte. Ai besonte që një ditë do ta shikonte Perëndinë në mish. "Do ta shoh!", tha ai.

Të gjithë ata që besojnë në Zotin Jezus Krisht do ta shohin Atë në trup një ditë, kur Ai të rikthehet në tokë si fitimtar.

Çfarë Perëndie të mrekullueshëm dhe mëshirëplotë që kemil!

MIKU DURIMMADH

Jobi humbi familjen, pronën dhe vetë shëndetin e tij, por nuk u ankua dhe as nuk fajësoi Perëndinë për këtë. Besimi i tij te Perëndia ishte ajo që e dallonte nga të gjithë. Edhe kur ne i besojmë Zotit Jezus Krisht si miku dhe Shpenguesi ynë, do të ketë një ndryshim të madh brenda nesh. Perëndia do të na japë çdo gjë që kemi nevojë çdo ditë, veçanërisht faljen e mëkatit përmes Jezus Krishtit. Jezusi dha jetën e Tij, që ata që besojnë tek Ai, të kenë jetë të përjetshme.

Mund të lexoni rreth Jobit në Bibël, në librin e Jobit.

LISTË BROSHURASH

1. Noeu Plani i shpëtimit	10. Elia Njeriu i mrekullive të Perëndisë
2. Sara dhe Abrahami Premtimi i mrekullueshëm	11. Ezekia Zgjedhjet e mbretit
3. Jozefi Ëndërrimtari i Perëndisë	12. Jeremia Një burrë me një mesazh
4. Miriami Sekreti i motrës së madhe	13. Danieli Princi që lutej
5. Sansoni Fuqia e njeriut të fortë	14. Jezusi Fëmija i premtuar
6. Samueli Djali i bindur	15. Jezusi është gjallë Historia mahnitëse
7. Davidi Luftëtari trim	16. Sauli Mrekullia në mes të rrugës
8. Jonathani Miku besnik	17. Pali Udhëtime me aventura
9. Jobi Miku durimmadh	18. Barnaba Zemërdhënësi

